

A bíráló bizottság értékelése

A bizottság megállapítja, hogy N. Horváth Béla doktori értekezése a formális és tartalmi elvárásoknak minden tekintetben megfelel. A benyújtott munka több évtizedes, kötetekre terjedő, következetes kutatói pálya eredménye, a rendkívül kiterjedt szakirodalom teljes és fölényes ismeretéről tanúskodik, e minőségében is méltó a doktori eljárásban való megmérettetésre.

A mű szintetikusán foglalja össze a Szabolcsi Miklós nagymonográfiája óta keletkezett tudományos eredményeket, valamint ráirányítja a figyelmet néhány eddig háttérben maradt kérdésre, különös tekintettel a freudomarxizmus hatására és általában a költő értekező prózájára. Bár a freudi illetve pszichoanalitikus hatás mértéke és minősége (az opponensi vélemények tanúsága szerint is) vita tárgyát képezi, N. Horváth Béla gondolatmenetének tagoltsága és következetessége e vitakérdések tükrében is meggyőző, elismerésre készítő. Az opponensek joggal hívják fel a figyelmet a monográfia eszmetörténeti módszerének bizonyos korlátaira, valamint az életrajz használatának némely elméleti tisztázatlanságaira, ugyanakkor a szövegelemzések poetológiai módszerességét és értelmezéseinek eredetiségét a bizottság egyhangú elismeréssel illeti, különös tekintettel az életmű centrális költeményeire (Óda, Esmélet stb.) További jelentős értékeként emeli ki a bizottság, hogy a monográfia – tudományos megalapozottsága, áttekinthetősége révén – a kézikönyvként illetve oktatási segédanyagként való használat lehetőségét is felveti.

A munka a hagyományos filológiai metodikát a legújabb elemzési eljárásokkal kombinálja, és számos versről ad méltán újszerűnek nevezhető értelmezéseket. A monográfia máris a József Attila kutatás megkerülhetetlen teljesítménye. A bizottság egyöntetű meggyőződése, hogy a munka — és a háttérben álló irodalomtudósi életmű — méltó az akadémiai doktori cím odaítélésére.